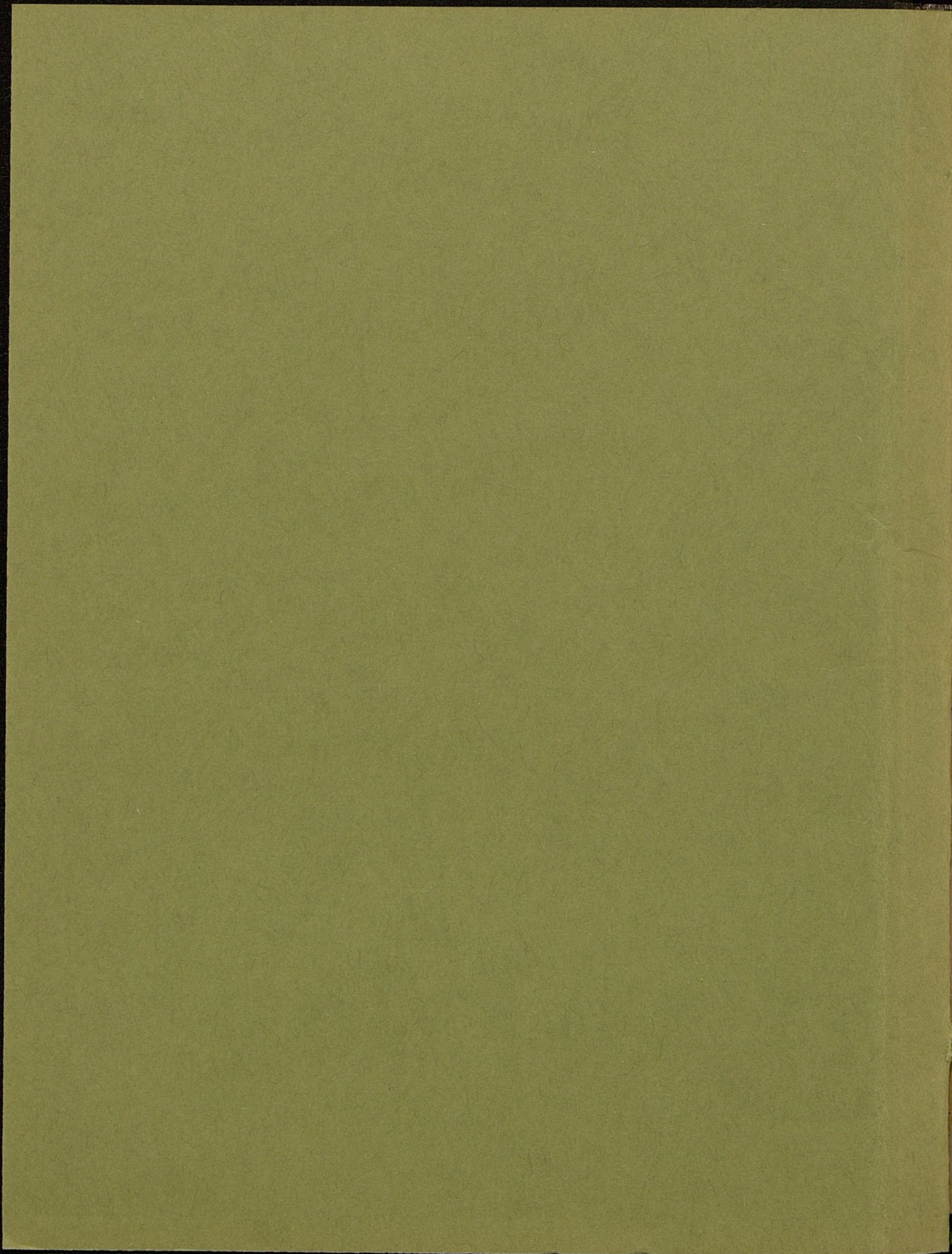

05

A

490

Εάν ὁ θεὸς ἤθελεν!

27
86

DISCURSUS POLITICUS
DE
REPUBLICA
IN GENERE;

Quem

Divinâ benignè adjuvante Gratiâ,
SVB PRÆSIDIO

VIRI plurimum Reverendi, Amplissimi & Excellen-
tissimi

DN. MICHAELIS WENDELERI,
S.S. THEOL.D. & PHILOSOPHIÆ PRACTI-
CÆ PROF. PUBL. Celeberrimi, Dni. Hospitis, Fauto-
ris & Promotoris sui omni observantiæ cultu æta-
tèm prosequendi,
Publicè discutiendum exhibet

In Electorali ad Albim Academia

M. CHRISTIANUS FASELTUS,

Oberaviens. Misn.

ad diem 12. Septembr.

Horis matutinis in Auditorio Majori.

WITTEBERGÆ,

Typis Johannis Haken, M. DC. LX.

86.

DISCURSUS POLITICUS

DE

REPUBLICA

IN GENEVE

Quam

Dominicobenoit aduocato Geneuensi

22 APRILIO

M. D. C. LXXII

typis

DR. MICHAELIS WENDELERII

SS. THEOL. B. & PHILOLOG. FRACONII

in typis

Geneuae

typis

Geneuae

in typis

MICHAELIS WENDELERII

typis

Geneuae

typis

Geneuae

Typis Johann. H. M. D. C. LXXII.

70.

Σὺν θεῷ ᾠδασάτη

Ex lege Arcopagitarum :

Ἄνω μεσομίσ καὶ παθῶν.

THESIS I.

DE Republicâ publicam impræsentiârum instituturi disquisitionem, anteqvam in ipsius penetremus adyta & abdita, pauca quædam de τῷ ὅτι ejusdem hîc in frontispicio annotabimus. Ita enim, Philosophorum Promachus, Aristoteles lib. 2 poster. Analyt. c. 8. scribit: τὸ ζητεῖν τί ἐστὶ, μὴ ἔχοντας, ὅτι ἐστὶ, μηδὲν ζητεῖν δεῖ, h. e. quærere, quid sit, cum ignoretur, quod sit, nihil est quærere. Quapropter à Quæstione an sit rem meritò inchoamus præsentem.

THES. II. Dari autem Rempublicam, probamus nos [1] Ex Civitatis existentiâ. Civitas enim, communi Philosophorum consensu, Reipublicæ Subjectû & materia est, in quâ introducitur. Jâ verò, si Subjectû hoc datur, inq; illud Respublica introducitur, sequitur, Rempublicâ etiâ dari; aliàs introduci nō posset.

(2) Ex partium constituentium sufficientiâ. Partes a., quæ Rempublicam constituunt, sunt: Imperantes & Parentes, sive, Magistratus & Subditi. Datis igitur hisce, datur etiam Respublica.

(3) Ex communi experientiâ. Experimur enim quotidie, ubicunqve etiam vivamus, quod sit Respublica. Habet illa suas o-

A 2

pera-

perationes adeò manifestas, ut quilibet eas non minus apud se, quàm apud alios videre & sentire possit facile. Quare neminem ἀπὸ ὄντος καὶ ἀπὸ τοῦ οὐκ ὄντος deturbatum existimabimus, qui res, in ipsos sensus incurrentes, dabile non esse affirmare mordicusque defendere vellet.

THES. III. Declaratâ quæstione an sit, ad quæstionem quid sit nunc progredimur. In hac autem ipsa Definitio rei, utpote quæ in meliorem ejus nos deducit cognitionem, proponenda venit.

THES. IV. Quoniam autem rerum omnium, quæ definiiri possunt, duplex (svadentibus ita Logicæ Magistris) adduci debet Definitio, una, quæ Nominis naturam explicet, quæ Nominalem vulgò vocant; altera, quæ rem ipsam proponat, & Realis aliàs appellatur; utramque & nos secuti eorum vestigiis hic loci adducemus.

THES. V. Fiat ergò à Nominali exorsus. In quâ tria hæc explicanda habemus (1) Ὀνομαστικήαν. (2) Ὀμονυμικήαν. & (3) Συωνυμικήαν. A vocabulis enim semper auspiciandum est, ut subtilissimus Scaliger in Exerc. 359. præcipit; quia, licet conceptum quidditativum rei non exprimant; illorum tamen cognitio ad rerum intellectionem plurimum confert, siquidem in illis, veluti ἐν κατὰ πρόω, rerum sæpissime adumbratur natura. Hinc etiam primo loco vocis ἐρμηνείαν, ne ἀπὸ τῆς οὐσίας videamur aberrasse, nobis explicandam præmanibus sumemus.

THES. VI. Fluit autem vocula Objecti nostri à Re & publico. Sed rei appellatio ad imperium aliquod, ut Busius lib. 1. de Republ. c. 2. statuit, nō restringenda tan-

da tantum est, sed adeò latè accipienda, ut res, Person-
nas & ipsas etiam actiones includat, quemadmodum
ex Tholos, lib. 1. p. 1. Clariss. Christian. Matth. in Col-
legio suo Politico disp. 5. p. 53. docet. Publicum verò
à populo dictum putamus, ut sit quasi populicum, quod
ad omnes de Populo spectet, sicuti Cicero lib. 3. de Re-
publ. explicat. Affabrè ergò, rerum ille divinarum
Mythagogus, Augustinus lib. 2. de Civit. DEI c. 12. hanc
in rem scribit; dicens: Respublica, res populi est.

THESES. VII. Hæc de Ονοματολογία. Ordine nunc
sequitur Homonymia, cui etiam implicata Respubli-
ca est. Cùm autem πάντες ἑπολιτικῶς λεγόμενον ἀσαφές,
(verba sunt Philosophi,) & ambiguus qui ludunt, quæ
specie suâ facillimè & non animadvertendo ferè fal-
lunt, in aureo poculo, liceat ita cum Stengelio rheto-
ricari, venenatum tibi propinent merum; nostrum
idcirco thema, ut ex ἀσαφές ἐπὶ σαφές ἐργον faciamus, ab
iis, quibus premitur, ambiguitatibus liberaturi su-
mus.

THESES. IIX. Sumitur [1] Respublica in sensu ge-
nerali, pro integro imperio, Regno, Provincia & nati-
one, & dicitur corpus quoddam Politicum plurimas
gentes unâ pariter potestate coercens. Hinc dicimus
Rempublicam Germanorum, Romanorum, Græco-
rum &c. Nam magnum imperium rectè magna Res-
publica nominatur. [2] in sensu speciali, pro ordinati-
one s. regimine alicujus civitatis. Arist. lib. 1. Politic.
c. 4. Et sic iterum accipitur vel materialiter, vel for-
maliter. Materialiter, quatenus est materia aliqua,
in quam forma quædam vel certa ejus species, sive sit

Monarchia, sive, Aristocratia, sive Democratia in-
troducti potest. Formaliter v. quatenus est ordo s. re-
gimen Politicum, per quod ordinatur coetus homi-
num ad honestatem s. civilem societatem. De quâ
formali acceptione in tota hâc disceptatiunculâ unice
nobis sermo est; siquidem in ideâ quasi, præscindendo
ab omni determinatione, Rempublicam considerare
volumus.

THES. IX. Synonymiam quod concernit, variis
ab utriusque lingvæ, tam Græcæ, quàm Latinæ cul-
toribus efferri Respublica solet. Græcis vocatur πο-
λιτεία, ut ab Arist. lib. 3. Polit. & passim alibi. A Plato-
ne v. nominatur ὀρθὴ τῆς πόλεως διοίκησις, κατὰ νόμον. La-
tini, ut Cicero lib. 3. ad Q. Frat. Epist. 5. Rectæ civi-
tatis constitutionem, Regimen Politicum, ut Thom.
Aquin lib. 1. Polit. alii aliter appellare consueverunt.
Plura qui desiderat nomina & encomia, libros modò
Politicoꝝ evolvat, in quibus ad satiem ea inveniet.
Sufficiat aliqua hâc adduxisse, ne penitus ea videamur
omisisse.

THES. X. Nunc ad βρεισμὸν πραγμάτων ὡς faciundo nobis
accessus est. Iste enim perfectum cognoscendi instru-
mentum est, Arist. lib. 6. Topic. c. 1. eoquæ nihil ad rem
probandam & demonstrandam clarius. Quapropter
Rempublicam nostram ita definimus: Respublica est
ordo Civitatis & quidem Magistratum quorumcun-
que, maximè v. potestatis supremæ, à quâ per Magi-
stratus medios in universos subditos gubernatio fluit.

THES. XI. In hâc Definitione duo se nobis of-
ferunt conceptus: Unus est determinabilis & latior, qui
sub

sub Genere comprehenditur : alter determinans
quidditativus, adæqvatus & strictior, qui in Differen-
tiâ quærendus est. Utrumque explicabimus.

THES. XII. Priorem conceptum nempe latiore
quod attinet, Ordo ille dicitur. Ne autem vocis hujus
nobis imponat ambiguitas, dicendum ante omnia
est, qualis Ordo hic intelligi debeat. Non ergò intel-
ligitur ordo Physicus & naturalis, in loco & numero
consistens, perinde ac si Domus ordine collocatæ Rem-
publicam constituerent; sed Ethicus & moralis, qui in
prudentiæ, justitiæ aliarumque virtutum administra-
tione apparere debet. Hunc Genus Reipublicæ con-
stituimus.

THES. XIII. Et quòd Ordo hic legitimo gene-
ris officio defungatur, non tantùm essentialis ejusdem
competentiâ, sed prioritas etiam atque latitudo com-
probant. Quicquid enim de Republica Synonymicè,
essentialiter & in quid prædicatur, ita tamen, ut ipsâ
Republicâ latius sit, & prius etiam (prioritatem sub-
audi non causalitatis, quâ causa interna & externa pri-
or dicitur causato; nec temporis, nec dignitatis; sed
cognitionis, quâ universalis particulari prius est) il-
lud etiam ejus Genus est. Atqui de Ordine verum pri-
us est, E. & posterius. Majorem nemo in dubium, opi-
nor, facile vocabit. Nititur enim requisitis ipsius Ge-
neris. Minor v. probanda est, & quidem [1] quòd or-
do Republicâ latior sit, quia de pluribus adhuc, quàm
Republicâ prædicatur. Potest enim prædicari de ag-
gregatis ordinatis, ut: de Exercitu, Magistratualiisque
rebus, quæ ordine disposita sunt. Istud a. cum Repu-
blica

blica facere non possum. (2) Quod Ordo etiam ipsa
Republica prior sit, probatur, quia notior est. Jam
v. quaecunque sunt notiora, illa etiam priora sunt, pri-
oritate scil. (ut antea diximus) cognitionis, quam po-
tissimum hic loci respicimus, & quae priora sunt, illa
etiam magis universalia sunt. Universale a. particu-
lari prius est, quia particulare in se comprehendit.

THES. XIV. Rempublicam a. revera ordinem
s. ordinationem esse, (nihil n. interesse putamus s. τὰξιν
interpretemur per ordinem s. per ordinationem; u-
trumque vocabulum designat legitimam constitutio-
nem civitatis in ordine consistentem) probant seqv-
tes rationes: (1) Quia Civitatem s. potius cives in ordi-
nem redigit. Hic enim si abesset, in coetu civium me-
ra esset ἀναρχία ἢ ἀτάξια, quae felici cōcordiq; vitae ma-
ximè repugnāt. (2) Quia non vagam & vanā unius o-
pinionem, sed civile consortium consensumque pru-
denter requirit. (3) Quia denique in ordinata Impe-
rantium & parentium ἡέσει s. respectu mutuo confi-
stit, maximè verò eorum, penes quos est summa ma-
jestas. Hanc τὰξιν nunc si quis tolleret, medius fidius
ipsum regnum tolleret, & ut Lucretius lib. 5. canit:
— — subversa jaceret

Pristina Majestas soliorum & sceptrum superba.
Sicut enim legio hominum in campo Martio sine
ordine mera confusio est; ita etiam Respubli-
ca, ordine priva; eandem namque de subito temporis
injuriā quasi ventum folia, aut peniculum tectori-
um difflare necessum est, uti ita jocatur decima illa
Musa Plaut. in Milit. Glorios. Act. 1. sc. 1. v. 18.

THES.

THES. XV. Pergendum quidem nunc esset ad Differentiam ; sed Bodinus negotium nobis adhuc circa Genus nostrum faceffit. Definit nempe Rempublicā, quod sit familiarum rerumque inter ipsas communium summa potestate ac ratione moderata multitudo. lib. 1. c. 3. de Republ. Verum falsa est hæc Definitio, quia fieri facile potest, ut multæ dentur familiæ, ubi tamen nulla Respublica. Hæc enim non constituitur per familias, sed per ordinem & per leges, quarum sanctionibus subnixa sanctum Reipublicæ nomen obtinet. Ita multitudinem, neglecto ordine, loco generis non agnoscimus. Quomodo enim multitudo, ut ens aliquod aggregatum in Definitione loco generis stare possit? cum à Prædicamentis, ex quibus aliàs omnia desumi genera debent, excludatur. Hactenus ergò Definitio Bodini non procedit, nec toleranda est.

THES. XVI. Tantum de Genere. Quandoquidem autem Conceptus genericus obscure nimis & imperfectè rei essentiam declarat, nisi succenturiatas ei præstet operas conceptus specificus s. determinans, laxum nempe ac latè patens Genus ad unam aliquam rem solam restringens; propterea istum conceptum statim subjuncturi sumus.

THES. XVII. Desumptus autem ille conceptus differentia est. (1) A Forma, quod sit Ordo; ita tamen, ut non generaliter, sed specialiter, spectetur. [2] A materia, quæ vel est generalis, Civitas nempe, quia dicitur ordo Civitatis, quæ per se spectata se habet ad instar indigestæ ac confusæ molis: vel specialis, quod sit Ordo magistratuum quorumcunque, cum à potiori

B

deno-

denominatio communiter fieri solet: vel specialiffi-
ma; quæ triplex, tum Majestas s. potestas suprema,
tum ea sit fons & causa omnis in Republ: ordinis; tum
Magistratus intermedi, qui sunt potestatis supremæ
instrumenta in Reipublicæ constitutione necessaria, &
vocantur aliàs Officiales; tum Subditi, qui guberna-
tionem recipiunt. (3) A fine, qui est gubernatio. (4)
A gubernationis modo, quod à summa Majestate per
Magistratus intermedios in universos subditos guber-
natio fluat.

THESES. XVIII. Hęc generalis Reipublicæ confi-
deratio fuit, sequitur nunc specialis, quæ in causarum
ad ejus σύστασιν seu constitutionem concurrentium ex-
plicatione consistit. Cum verò causarum aliæ ipsam
constituant & ingrediantur rei essentiam, ejusq; par-
tes essentielles vel constitutivæ evadant, ut internæ:
Materia & Forma: aliæ extra rei γοίαν maneat ex-
trinsecusque producant effectum vel sequantur, ut: Ef-
ficiens & Finis. Eas primò contemplabimur, postmo-
dum illas etiam perscrutabimur.

THESES. XIX. Quod igitur causam Reipublicę
efficientem attinet duplicem eam asserimus: Prin-
cipalem, quæ πρώτως & per virtutem principalem in-
fluit in Reipublicæ productionem: Et minus Princi-
palem, ἐν τῆς πολιτείας ᾠρέσει secundarias sibi partes
vendicantem.

THESES. XX. Principalis Reipublicæ causa se
dispertit iterum in Universalem & Particularem: Qua-
rum illa multorum effectuum communis causa est;
Hęc contra unius. Universalis, si causandi spectes
mus ordinem, vicissim duplex est; πρώτη s. Prima, &
δευτέρα

Αυτέρα s. secunda. Illa summam in causarum ordine locum habet, quæquæ cæteras inferiores omnes movet; Hæc aut primâ tum ἐν τῷ εἶναι, ὑπάρχειν καὶ πρῶτον dependet.

THES. XXI. Causa Reipublicæ Universalis prima DEUS ter Opt. Max. ille αὐτῶν ἐστὶν. Qui, uti omnis boni fons & origo est; ita etiam omnis boni ordinis Autor & Conservator. Qui Respublicas inter gentes & populos constituit, constitutas propagavit, propagatas in hunc usque diem factas tectas conservavit. Per hujus ordinationem Reges mundi regnant Prov. 8. v. 15. Id quod etiam ipse Nabuchodonosor, quâ-tumvis Ethnicus, profitetur, quando ad Danielelem, qui cum antè Regē Regū vocarat, ita loquitur: ὦ Daniel, verè Deus tuus est Deus Deorum & Dominus Regū, qui regna tradit quibuscunque vult. Dan. 2. v. 37. c. 4. v. 14.

THES. XXII. Et hoc immoto innixi fundamento, non est, ut cedamus Cardano, qui Respublicas à Fato & extremâ stellâ caudæ Ursæ Majoris dependere nugatur; nec aliis signis cœlestibus, aut Numeris Platonis Reipublicæ originem tribuamus; multò minus, ut credamus, Respublicas à DEO irato, ut essent maledictio quædam s. justa peccati pœna & primæ illius libertatis labes ac diminutio, ut nonnulli somniarunt, constitutas & introductas esse. Si enim hoc concederetur, inquit Danæus lib. 1. Polit. Christ. c. 4. tot essent maledictionis Dei testimonia, quod inter homines Regna Resve publicæ constitutæ nunc apparent vigentque; nisi quis, ut explicat Timpler. lib. 1. Polit. c. 3. quæst. 10. per Rempublicam intelligere velit Politiam

litiam s. Dominationem in statu Tyrannorum, cui multi populi ob sua peccata sunt subiecti,

THES. XXIII. Particularis v. Reipublicæ causa sunt ipsi homines, qui vel naturæ instinctu, vel aliis causis externis adducti Rempublicam primitus constituere. Homo enim à natura ζῷον πολιτικόν animal sociabile est, cum in eo sint Zopyra quædam æternitatis, ut aliger ille Scaliger alicubi loqui amat, h. e. principia practica, quibus fertur ad societatem Politicam. Unde etiam modò dicto Autori hominem ab ὄμῃ, simul, quod nempe simul cum aliis vivere debeat, derivare libitum est.

THES. XXIV. Quando autem & quo tempore inter homines Politia orta sit, variæ apud Politicos reperiuntur opiniones. Petrus Gregorius Tholosanus lib. 19. de Republ. c. 1. sect. 2. statuit, statim cum Adamo Politias cœpisse, primumq; Monarchã eũ constitutũ esse. Fundamenta suæ assertiones sunt sequentia, (1) quia Deus Adamo animam rationalem indidit, & creavit eum ad imaginem suam, ut aliis possit dominari. (2) quia Gen. 1. v. 26. dicitur, quod Adamus præesse debuerit piscibus Maris & volatilibus cœli, & bestiis universæ terræ. & v. 27. quod Deus universa animantia illi subjecerit. (3) Ex Ecclesi. 7. Ubi dicitur, quod, cū creasset Deus hominem de terrâ, numerum dierum & tempus dederit illi, potestatemq; eorum, quæ sunt supra terram. Verùm breviter Resp. Tholosano, si materiale Rerumpublicarum intelligit, largiter largimur, quod illud cum Adamo cœperit; Si v. Formale, h. e., ipsum ordinem civilem, strenuè negamus. Cœpit enim cum Adamo potestas tantum naturalis, non a. civilis.

THES.

THES. XXV. Nos verissimam eorum existima-
mus sententiam, qui cum Nimrodo Resp. coepisse as-
serunt. Legitur enim Gen. 10. quod Nimrod coepe-
rit esse potens in terra, & quod ejus regnum fuerit Ba-
bylon & Assyr. Verisimile igitur omnino est, eum pri-
mum fuisse Monarcham, eò quod dicitur, ipsum coe-
pisse in terra esse potentem, cum ante Nimrodum &
extruccionem turris Babylonicae nullum tam potentis
Reipublicae vestigium ullibi legatur. Bodin. lib. 2. de
Republ. c. 2. p. 26. Sleidan. lib. 1. de quatuor summis
Impp.

THES. XXVI. Cum itaque dictum sit, à Nimro-
do potentem Remp. coepisse, ulterius progrediendū
nunc est, & dicendum, quæ postmodum homines Rē-
publicam propagarint & coetus suos instituerint. Ubi
causas κατὰ συμβεβηκός externas & accidentarias expo-
nendas habemus.

THES. XXVII. Prima erit Religio. Sic enim Stia-
gelius ait :

Utque alios alii de Relligione docerent,

Contiguas Pietas jussit habere domos.

Religio enim & Pietas omnium Rerumpublicarum
firmissimum fundamentum est, teste insigni illo Elo-
quentiae Scriniario Cicer. pro Cn. Planc. Huic succe-
dit Indigentia loci. Cum n. homines hinc inde disper-
si in speluncis montium habitarent primitus, nec o-
mnia ad vitæ sustentationem necessaria haberent, eā
indigentia compulsi instar aquæ confluxerunt, ut ope
mutuā facilius ea consequerentur, quibus indigebant,
quia nemo sibi αὐτάρκεις αὐτοῦ ἑῦ ζῆν ad bene viven-
dum sufficiens est. Tertiò Musicam etiam nonnulli

B 3

inter

inter causas κατὰ συμβεβηκός referunt dicentes, quod hujus beneficio Orpheus homines consociare fecerit. Adducunt pro sententiâ suâ stabiliendâ Horatium, qui in Arte Poetica ita poetatus est.

Sylvestres homines sacer interpretisque DEorum
Cædibus, & victu foedo deterruit Orpheus.

Alii alias adhuc proferunt causas externas, quibus homines consociatos esse demonstrant; nos in adductis acquiescimus.

THESES. XXVIII. Pergimus nunc ad alteram Reipublicæ causam externam, Finale sc. Duplicem a. hic habemus finem, unum Universalem, Particularē alterum. Universalis est Gloria DEI, centrum illud & scopus ultimus omnium cogitationum, dictionum & actionum nostrarum. Particularis vero iterum duplex est: vel Principalis, ut: τὸ κοινὸν συμφέρον, commodum publicum vel salus populi, quæ suprema lex esse debet, ut cives in eâ bene ac beatè, quantum fieri potest, vivant. Istud enim verus Reipublicæ finis est, eamque summè perfectam facit: vel minus Principalis, qui ἀνταρξία est, rerum ad vitæ sustentationē necessariarum affluentia, quam ut ministram ad edendas perfectas actiones morales, in quibus sc. bonum publicum est radicatum, accersimus. Prior tamen finis semper prævalere debet, quia imperans cogitare debet: non suam esse Reipublicam, sed se Reipublicæ. Id quod etiam Principes nostri observarunt, dum pro Symbolo usi sunt: Aliis inserviando Princeps consumitur, imitati Alphonsum, cujus symbolum erat: Pro lege & pro grege.

THESES. XXIX. . In proscenium jam veniunt causæ
inter-

internæ & constitutivæ, quæ materia & Forma dici solent. De materia supra dictum est, quod Civitas sit, vel, omnes homines alicujus potestati subiecti. Quotnam a. eorum ad Rempublicam constituendam pertineant, licet hic nobis dispiciendi locus non sit, certum tamen est, unam domum familiamvé unam ejus essentiam non posse extruere, sed requiritur multitudo domorum & familiarum Keckerm. in Polit. p. 7. Quamobrem M. Crassus, licet 400. aut plures servos habuerit (Plutarchus in vita Crassi,) non tamen Rempublicam habuisse dicendus est.

THES. XXX. De Formâ etiam paucillum actum & factum est, quæ est *ἡγεσία* imperantium & obedientium. Hæc enim fundamenti vice in Reipublicæ structurâ semper fungitur. Quæ nisi adesset, infausta atq; infesta Reipublicæ esset cōditio. Ruerent omnia, si nō hoc firmamentū subesset: diffloerent omnia, si non hoc coagulum prohiberet. ut Sol ille & Sallitarum Lipsius lib. 2. Civ. Doctr. c. 1. §. 6. loqui amat. Unde nūc colligere quilibet de facili potest, quàm necessaria sit hæc dispositio. Ista enim vinculum est, per quod Respublica cohæret, quæ si subtrahatur, nil nisi onus & præda Respublica futura est. Seneca lib. 1. de Clementia.

THES. XXXI. Atque ita Reipublicæ naturam pro ingenii nostri sterilitate adumbravimus. Restarent quidem adhuc multa, quæ ad hujus materiæ illustrationem pertinerent; nostrum v. non est extra cuticulam nostram evagare, & cornua extra testam longius ostendere; metuendum enim ne conterantur. Filum ergo nostrum, crassum intellige, hic abrumpimus. Si quid erratum, non transgredimur humanæ fortis carceres: si quid omissum, illud à Doctioribus in discursu suppleri exoptamus. Interim censores memores istius Horatiani:

Dent veniam maculis, quas aut incuria fudit,
Aut humana parum cavit natura.

Δόξα Θεῶ μόνω, ὑιῶ, καὶ πνεύματι ἱερωῶ!

Publica quid res sit, quid non sit, docte FASELTER,
Publicitus dicis, publica & inde venit
Laus Tibi. Congratulor, precor, & Respublica tandem
Præmia pro studiis det Tibi digna Tuis!

*Ita Clarisf. Dno. Respondenti
gratulatur*

Conradus Victor Schneider,
Phil. ac Med. D. P. P. ac Celsiss.
Princ. Anhalt. Med.

Ad Clarissimum & Per-Eximium

DN. RESPONDENTEM,
Fautorem & amicum per dilectum.

Sollicitat turbam dum sordida cura tepentem,
Degeneres animas singula vota trahunt.

Tu magis assurgens quid res sit publica tradis,
Solaque quam pergit mens generosa viam.

Consilium laudo; dignam conamine famam
Gratulor, ut nunquam sit sine laude labor.

M. Johannes Michaël Strauß/
Coll. Phil. Adjunctus & p. t.
DECANUS.

Ad Clarissimum DN. RESPONDENTEM.

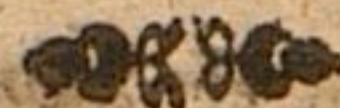
Nosse Reipublicæ naturam haud ultima laus est,
Nec nisi Castaliæ strenuitatis opus.

Ergo nec immeritò Tibi partes deligis istas,
Dum genii publicè scita pericla facis.

Artificem commendat opus, inodo perge, coronas
Plures certanti fama secunda parat.

gratul. scrib.

M. HEINRICUS Baumann/
Fac. Phil. Adj.

05 A 490

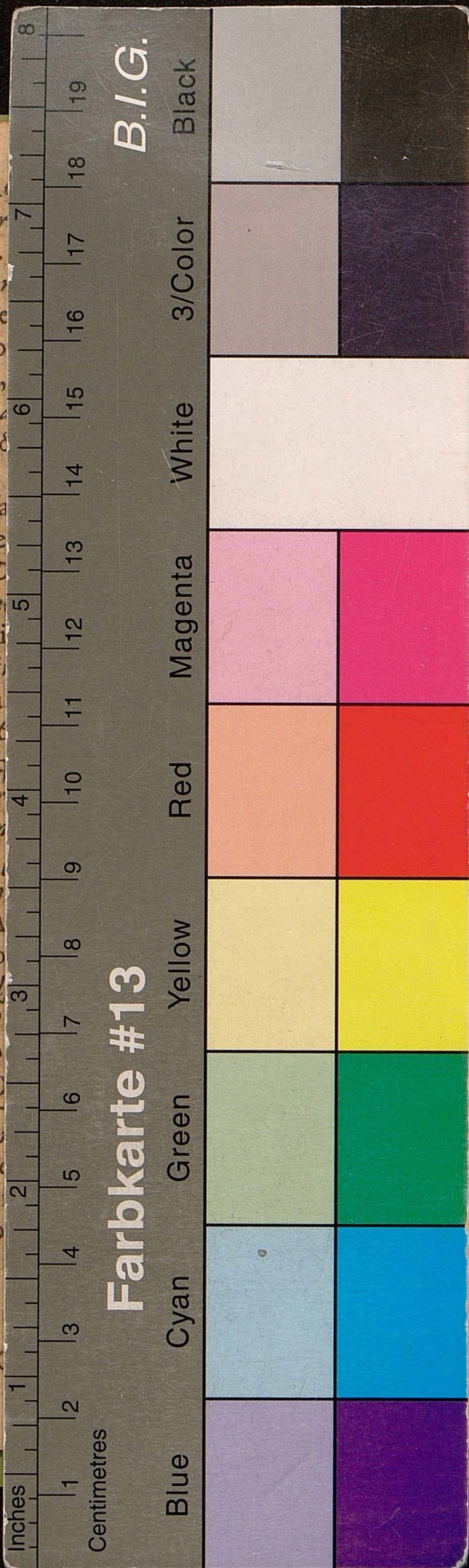
ULB Halle 3
004 207 912

56

1007

86

Εάν ο θεός Επιτρέπη!

DISCURSUS POLITICUS
DE
REPUBLICA
IN GENERE;

Quem

Divinâ benignè adjuvante Gratiâ,
SVB PRÆSIDIO

VIRI plurimum Reverendi, Amplissimi & Excellen-
tissimi

DN. MICHAELIS WENDELERI,
S.S. THEOL.D. & PHILOSOPHIÆ PRACTI-
CÆ PROF. PUBL. Celeberrimi, Dni. Hospitis, Fauto-
ris & Promotoris sui omni observantiæ cultu æta-
tèm prosequendi,

Publicè discutiendum exhibet

In Electorali ad Albim Academia
M. CHRISTIANUS FASELTUS,

Oberaviens. Misn.

ad diem 12. Septembr.

Horis matutinis in Auditorio Majori.

WITTEBERGÆ,

Typis Johannis Haken, M. DC. LX.

86.

